Č. 2738.

Státní úředníci: * Při resignaci na místo úřednické přestává zpravidla úředník býti úředníkem, když resignace během 4 neděl nebyla odmítnuta. Zahájení nebo pokračování v disciplinárním řízení nezakládá další trvání úřednického poměru předchozí platnou resignací zrušeného.

(Nález ze dne 8. října 1923 č. 4017.)

Věc: Dr. Ladislav T. v Bratislavě proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran služebních požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — —

Nss neshledal správným názor stížnosti, že podle § 84 služ. pragm. státní úředník, proti němuž jest zavedeno řízení disciplinární, nemůže býti služby sproštěn. Názor ten spočívá na mylném výkladu odst. 3 § 84 služ. pragm., ježto odstavec tento stanoví toliko, ve kterých případech úřad prohlášení výstupu ze státní služby odmítnouti může, nestanoví však nikterak ani, že úřad v takových případech prohlášení výstupu odepříti musí, ani že úředníka, proti němuž je zavedeno řízení disciplinární, služby sprostiti nemůže.

Leč ani v ostatních směrech není stížnost důvodnou.

Příslušné předpisy služební pragmatiky stanoví, že k prohlášení výstupu ze státní služby jest sice potřebí, aby bylo přijato místem dle platných předpisů k tomu povolaným (§ 84, odst. 2.), stanoví však dále, že prohlášení takové pokládá se za přijaté, neodepře-li se přijetí během čtyř neděl (§ 85 služ. pragm.). Z toho jde, že resignace na místo státního úředníka pokládá se ex lege za přijatou, nebyla-li odmítnuta do 4 neděl..

Stížnost sama přiznává, že se st-l — státní úředník konceptní při politické správě na Slov. — svého úřadu zřekl »pro případ přeložení« již dne 3. května 1920 a že výzvě min. pro Slov. z 22. května 1920, aby předložil o tom písemné bezvýhradné prohlášení dle § 84 služ. pragm. vyhověl, ač prvá jeho resignace mohla se považovati za dostatečnou.

Ve svém podání ze 6. června 1920 pak st-l výslovně prohlásil, že svoji resignaci obsaženou v podání de pres. 3. května 1920 ponechává v platnosti a že ji jen doplňuje tím, že se vzdává všech oprávnění. práv a nároků z úřadu župního podnotára vyplývajících.

Žal. úřad právem tedy má za to, že resignace st-lova stala se již dnem 3. května 1920, a právem tedy zastavil st-li služební požitky dnem 31. května 1920. Jde pak jenom o to, zda nenastala nějaká skutečnost, že které by se dalo souditi, že úřad resignaci tu do 4 neděl odmítl, nebo že poměr st-lův ke státu nepokládal za zrušený.

Skutečnost takovou spatřuje st-l především v tom, že se st-li dostalo sdělení, podle něhož se proti němu zavádí řízení disciplinární. Než nehledě ani k tomu, že sdělení to datováno jest teprve dnem 1. června 1920 a že tedy pochází z doby po uplynutí 4nedělní lhůty v § 85 služ. pragm. stanovené, nelze sdělení tomu přikládati význam odepření přijmouti resignaci již z toho důvodu, že jest opatřením

disciplinární komise, tedy orgánu odlišného od úřadu dle platných předpisů k přijetí neb odmítnutí resignace povolaného.

Vzhledem k této odlišné funkci disciplinární komise jest také pro posouzení otázky, kdy služební poměr st-lův skončil, úplně nerozhodno, kdy disciplinární komise řízení disciplinární formálně zastavila, neboť disciplinární řízení lze prováděti toliko proti státnímu úředníku; jakmile osoba, proti níž disciplinární řízení bylo zahájeno, přestane býti státním úředníkem, nemůže disciplinární komise v řízení takovém pokračovati. Opačný postup disciplinární komise byl by nezákonným, nikterak však nedalo by se z něho dedukovati, jak to činí stížnost, na další trvání služebního poměru samého.

Zcela nerozhodnou je konečně i okolnost, kterým okamžikem resignace st-lova vzata byla úřadem k vědomosti, ježto vzhledem k ustanovení § 85 služ. pragm., jehož význam svrchu byl vyložen, opatření takové může míti jenom význam osvědčení právní skutečnosti, že účinky v § 85 služ. pragm. vytčené nastaly. Výnos presidia min. vnitra ze 14. listopadu 1920 byl, jak ze spisů vyplývá, kromě toho výnosem čistě interním, kterým toliko zpráva ministra pro Slov. o tom, že tento resignaci st-lovu přijal, vzata byla k vědomosti. Ostatně ani tím, že se disciplinární komise na výnos tento odvolala, nemohly mu býti propůjčeny účinky, jež stížnost k němu chce připojiti.

Ježto tedy žádná z námitek stížnosti nebyla shledána důvodnou, bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2739.

Státní úředníci (Slovensko): Rozhodovati o vyměření pense býv. uherského soudního úředníka na Slovensku, zproštěného činné služby již za platnosti zákona č. 270/1920, přísluší úřadům justičním, nikoliv generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě.

(Nález ze dne 8. října 1923 č. 12.219.)

Věc: Theodor M. v Košicích proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě stran úpravy odpočivných požitků.

Výrok: Nařízené rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: — — — —

Dne 10. září 1921 zaslala soudní tabule v Košicích generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě návrh nového výměru pensijních požitků st-lových na základě propočítání služební doby k projevení souhlasu a sdělila s ním na dotaz, zda st-l vykonal služební přísahu se zřetelem na § 6 zák. z 15. dubna 1920 č. 270 Sb., že se tak nestalo, načež gfř oznámilo presidiu soudní tabule v Košicích přípisem ze 17. října 1922, že odepírá souhlas k provedení úpravy pense st-lovy dle návrhu tabule v Košicích, poněvadž st-l nevykonal služební přísahu se zřetelem na § 6 zák. z 15. dubna 1920 č. 270 Sb.

Presidium soudní tabule v Košicích vydalo na to výnos:

»Ohľadom úpravy Vašich pensijných požitkov rozhodlo gen. fin. riaditelstvo pre Slovensko v Bratislave výnosom zo dňa 17. zári 1922